

Dolenjska - Leskovec, Brunk, 21. oktober 2015
Maruša Reya

Spet je sreda lepa in pred LPPjem sem prva, že ob 7.15, odhod na Dolenjsko je namreč tokrat že ob 7.30.

Potem pride še Mirko, pa prikapljata še Besa in Enes, nato rdečelasa Sonja in Slavka s prijateljico Alenko. Tudi Mili se pojavi po dolgem času. Pa brez vodnika ne bo šlo. Seveda se pravočasno pojavi še Janez. In kombi je spet poln.

Odpravimo se torej na trenutno megleno Dolenjsko, z avtoceste zavijemo najprej proti Sevnici, pa potem na desno in na levo, sledimo nekim krajem, za katere še nikoli nisem slišala. Malo nas vodi Slavka, ki je iz teh krajev, pa se včasih tudi ona zmede, z nasveti priskoči na pomoč tudi Mirko.

Ustavimo se v Krmelju, kajti brez kave menda ne gre. Nadaljujemo proti Šentjanžu, kjer smo mislili pustiti kombi, pa se spet javi požrtvovalni Enes, ki nam ga bo pripeljal v vasico Brunk, kamor bomo sestopili z Leskovca!

Ob 9.15 zakoračimo skozi vas in se počasi, res prav počasi vzpenjamo. Za seboj in pod seboj puščamo meglico in se bližamo soncu.

V razmočenem gozdu prav nič ne diši po gobah, čeprav opazimo neke stare primerke. Le Besa ima krompir, oziroma najde jurčka. Pa nekaj »marek« je bilo tudi še zelo lepo zaprtih. No, ta zagrizene so nabrale nekaj, mene je bolj zanimal kostanj, ki ga je bilo polno na drugem koncu, ko smo se spuščali proti Brunku. Za kakšni dve porciji sem ga nabrala, bo dovolj. Pustimo še kaj za druge!

Ko prilomastimo iz gozda, nas čaka krasen pogled. Grički z zidanicami vse naokrog. Pa doline, še v megli, Oči si spočijemo na rumenem rjavem in rdečkastem listju, ki začenja odpadati. Ko hodimo približno uro, nam naproti že prihiti Enes. In potem skupno koračimo proti Leskovcu. Po približno pol ure ob 10,30 zagledamo cerkveni turn, ki naznanja naš današnji najvišji cilj, **Leskovec v Podborštu, 721 metrov**. Od cerkve se dvignemo še malo više do nekega lesenega križa, ki označuje pravi vrh in tam prešerno razgledajoč se naokoli nekaj pojemo. Sicer izvemo, da nas čez par ur nekje čaka pečen odojek, pa se vseeno ne moremo premagati in grizljamo svoje prigrizke. Res je lepo tam gori. Najbližji se vidi Kum z oddajnikom, naokoli pa so hribčki, za katere noben prav ne ve, kateri so.

Spustimo se niže proti Brunku, vmes se ustavimo pri nekem kmetu, ki ponuja mlado vino. Poskusimo, menda ni slabo, nato se sprehodimo skozi vas.

In se spet vozimo sem in tja in pridemo do tiste kmetije, kjer pečejo odojke. Slavica, ki se v teh krajih spozna na te reči, ga je rezervirala za našo družbo med poldnevom in eno uro. Malo še počakamo, da nam ga narežejo in primerno spakirajo, potem pa pohitimo v Slavkino zidanico na vrhu grička, da bo meso še vroče. Miza je hitro pogrnjena, krožniki in pribor na mizi, pa še ajvar, paprika, veliko dobrega kruha in seveda njeno sveže vino. Kaj lepšega!

Ko so želodčki polni, se sprehodimo naokoli. Občudujemo delo pridnih rok. Ko pa se sonček počasi skriva, se ozračje hitro ohlaja in začne nas hladiti. Kombi je pri roki, bolje pri nogi, nagnetemo se vanj in spet polni vtisov do Ljubljane malce dremhamo. No, sicer kakor kdo. Mene takole vedno prijetno zmanjkuje.

V Ljubljani pa spet »kruta« vsakdanjost. Sonce je že zašlo, raste pa že upanje na naslednji izlet.